

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2019. november 20. napján tartott tanácsülésen meghozta a következő

V É G Z É S T:

A pénzmosás büntette és más bűncselekmény miatt I.r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2019. május 28. napján kelt 5.B.1256/2017/90. számú ítéletét az I. r. és a III. r. vádlott vonatkozásában helybenhagyja azzal, hogy az ítélet bevezető részéből a 2018. január 4. és 2018. szeptember 18. napjára történő utalást mellőzi.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A Fővárosi Törvényszék 2016. október 20. napján kelt 15.B.446/2016/28. számú ítéletével

- Az I. r. vádlottat a Btk. 399. § (1) bekezdés a) pontjának aa) alpontjába ütköző és a (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett pénzmosás büntette, valamint 2 rendbeli, a Btk. 342. § (1) bekezdés c) pontjába ütköző közokirat-hamisítás büntette miatt - halmazati büntetésül - 2 év 6 hónap szabadságvesztésre, 5 év gazdasági társaság vezető tisztségének viselésétől eltiltásra és 3 év közügyektől eltiltásra,
- A II. r. vádlottat a Btk. 399. § (1) bekezdés a) pontjának aa) alpontjába ütköző és a (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett pénzmosás büntette, valamint 2 rendbeli, a Btk. 342. § (1) bekezdés c) pontjába ütköző közokirat-hamisítás büntette miatt - halmazati büntetésül - 2 év szabadságvesztésre, 5 év gazdasági társaság vezető tisztségének viselésétől eltiltásra,
- A III. r. vádlottat a Btk. 399. § (1) bekezdés a) pontjának aa) alpontjába ütköző és a (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő bűnsegédként elkövetett pénzmosás büntette, valamint 2 rendbeli, a Btk. 342. § (1) bekezdés c) pontjába ütköző közokirat-hamisítás büntette miatt - halmazati büntetésül - 1 év 9 hónap szabadságvesztésre és 5 év gazdasági társaság vezető tisztségének viselésétől eltiltásra ítélte, míg
- A IV. r. vádlottat az ellene a Btk. 342. § (1) bekezdés c) pontjába ütköző társtettesként elkövetett közokirat-hamisítás büntette miatt emelt vád alól felmentette.

A kiszabott szabadságvesztés végrehajtását a II. és III. r. vádlott esetében 5-5 év próbaidőre felfüggesztette. Rendelkezett az I., II. és III. r. vádlott vonatkozásában a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontjáról és a lefoglalt bűnjelekről, valamint a bűnügyi költség viseléséről.

A Fővárosi Ítéltábla 2017. június 27. napján kelt 7.Bf.391/2016/23. számú végzésével a Fővárosi Törvényszék 2016. október 20. napján kihirdetett 15.B.446/2016/28. számú ítéletét hatályon kívül

helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására utasította, megállapította a másodfokú eljárásban felmerült bünygyi költséget és korrigálta a II. r. vádlott és a IV. r. vádlott személyi adatait.

A Fővárosi Törvényszék 2018. április 19. napján kelt és 2018. április 20. napján jogerős 5.B.1256/2017/25. számú végzésével a II. r. vádlottal szemben indult büntetőeljárást - a terhelt halálára tekintettel - megszüntette.

A megismételt eljárás eredményeként a Fővárosi Törvényszék a 2019. május 28. napján kelt 5.B.1256/2017/90. számú ítéletével

- Az I. r. vádlottat a Btk. 399. § (1) bekezdés a) pontjának aa) alpontjába ütköző és a (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő társtettesként, folytatólagosan elkövetett pénzmosás büntette, valamint 2 rendbeli, a Btk. 342. § (1) bekezdés c) pontjába ütköző közokirat-hamisítás büntette miatt - halmazati büntetésül - 2 év szabadságvesztésre,
- A III. r. vádlottat Btk. 399. § (1) bekezdés a) pontjának aa) alpontjába ütköző és a (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett pénzmosás büntette, valamint 2 rendbeli, a Btk. 342. § (1) bekezdés c) pontjába ütköző, társtettesként elkövetett közokirat-hamisítás büntette miatt - halmazati büntetésül - 1 év 6 hónap szabadságvesztésre ítélte, míg
- A IV. r. vádlottat a Btk. 342. § (1) bekezdés c) pontjába ütköző, társtettesként elkövetett közokirat-hamisítás büntette miatt 1 évre próbára bocsátotta.

A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatát az I. és III. r. vádlott esetében börtönben állapította meg, a szabadságvesztés végrehajtását mind az I., mind a III. r. vádlott esetében 5-5 év próbaidőre felfüggesztette.

Megállapította, hogy az I. és III. r. vádlott - a vele szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtásának esetleges elrendelése esetén - a kiszabott szabadságvesztés kétharmad részének letöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A BRFK Korruptió és Gazdasági Bűnözés Elleni Főosztály által lefoglalt és T-149/2013. számon bevételezett 1-3. tételszám alatt kezelt iratok lefoglalását megszüntette és az iratok közötti kezelését rendelte el, kötelezte továbbá a vádlottakat, hogy az eljárás során eddig felmerült 766.568 forint bünygyi költségből III. r. vádlott fizessen meg 110.590 forintot, valamint I. és III. r. vádlott egyetemlegesen fizessen meg 487.003 forintot, míg a fennmaradó 168.975 forintot az állam viseli.

A 2019. május 28. napján megtartott tárgyaláson az ítélet kihirdetését követően az ügyész az I. r. vádlott terhére, a kiszabott szabadságvesztés próbaidejének mellőzése, valamint közügyektől eltiltás kiszabása végett jelentett be fellebbezést. Az I. r. vádlott fellebbezett a bűnösnek kimondás miatt, míg a III. r. vádlott indokolás nélkül jelentett be fellebbezést. Az I. r. vádlott védője elsősorban felmentésért, másodsorban enyhítésért, míg a III. r. vádlott védője felmentés és előzetes mentesítés érdekében fellebbezett.

A Fővárosi Törvényszék 5.B.1256/2017/90. számú ítélete a IV. r. vádlott vonatkozásában 2019. május 28. napján jogerőre emelkedett.

A Fővárosi Főügyészség 2019. május 28. napján kelt Bf.20.458/2013. számú írásbeli fellebbezés indokolásában arra hivatkozott, hogy a Fővárosi Törvényszék az alapeljárásban végrehajtandó szabadságvesztést, vezető tisztségviselői feladatok ellátásától való eltiltást és a közügyek gyakorlásától való eltiltást is alkalmazott az I. r. vádlott vonatkozásában úgy, hogy az ítélet meghozatalára 2016. október 20. napján került sor, három évvel a 2013-ban elkövetett

bűncselekményt követően. Ezen időponthoz képest további három év telt el, így a cselekmény elkövetése óta összességében hat év az időmúlás.

Álláspontjuk szerint ez a tény azonban önmagában nem alapozza meg a bíróság azon döntését, hogy a törvényi minimumban meghatározott börtönbüntetés végrehajtását felfüggeszse, hiszen továbbra is megállapítható, hogy az I. r. vádlott vezető, irányító szerepet töltött be a bűncselekmény elkövetésében, néhai a II. r. vádlott cselekedeteit is felügyelve, az ő személye az, aki a II. r. vádlott személyét akként köti a cselekmények elkövetéséhez, hogy színleg felajánlja volt házastársa, a III. r. vádlott és a IV. r. vádlott cégeit, illetve annak számláit a cselekmények elkövetéséhez, hiszen a II. r. vádlott korábban nem ismerte a III. és IV. r. vádlottakat.

Ezen túlmenően a további súlyosító körülmények is, így a büntetőeljárás hatálya alatti elkövetés, a cselekmények folytatólagos elkövetése és a részben társtettesként történő elkövetés szintén azt támasztják alá, hogy az I. r. vádlott esetében az időmúlás csupán annak indokaként merülhet fel, hogy a bíróság a büntetését a törvényi minimumban, kettő évben határozza meg, de a próbaidőre történő felfüggesztés súlytalanná teszi a kiszabott büntetést, és nem szolgálja a generális és speciális prevenció céljait sem. Erre való tekintettel indokoltnak tartotta a kiszabott börtönbüntetés tartamának érintetlenül hagyása mellett a próbaidő mellőzését és a közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabását.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség 2019. augusztus 1. napján kelt BF.626/2019/2. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Az I. r. és a III. r. vádlott és védőik által bejelentett fellebbezést nem tartotta alaposnak.

Álláspontja szerint az elsőfokon eljáró bíróság az ügy tárgyalása során a perrendi szabályokat betartotta, a tényállást megfelelő körben, kellő alapossgal felderítette, a bizonyítékokat összegyűjtötte, azokat irathűen bemutatta, okszerűen értékelte és erről a tevékenységéről részletesen számot is adott. A felmentést célzó fellebbezés a bíróság bizonyítékértékelő tevékenységét támadja, ami azonban a tényálláshoz kötöttség folytán nem vezethet eredményre, mert a tényállás megalapozott.

Hivatkozása szerint a megállapított tényállásból okszerűen következik az I. r. és a III. r. vádlott bűnössége, és a terhükre megállapított bűncselekmény minősítése is törvényes.

Az I. r. vádlott vonatkozásában a büntetést befolyásoló körülményeket hiánytalanul számba vette a bíróság, de azokat nem a súlyuknak megfelelően értékelte. Az elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyára és a súlyosító körülmények nagyobb számára és nyomatékára figyelemmel a kiszabott szabadságvesztés próbaidőre való felfüggesztése a büntetést súlytalanná, céljának elérésére alkalmatlanná teszi. A III. r. vádlott esetében a kiszabott büntetést megfelelőnek tartotta, enyhítését nem látta indokoltnak. Az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező döntések is törvényesek. Mindezekre tekintettel indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a Fővárosi Bíróság ítéletét az I. r. vádlott vonatkozásában a Be. 606. § (1)-(4) bekezdése alapján változtassa meg, a kiszabott szabadságvesztés felfüggesztésére vonatkozó rendelkezést mellőzze és az I. r. vádlottat a közügyek gyakorlásától tiltsa el. A III. r. vádlott vonatkozásában az ítélet helybenhagyását indítványozta.

Az I. r. vádlott védője 2019. szeptember 10. napján kelt és az ítéletétől 2019. szeptember 19. napján érkezett írásbeli fellebbezés indokolásában az elsődlegesen bűncselekmény hiánya miatti felmentés, míg másodlagosan bizonyítottság hiánya, illetve enyhítés miatt bejelentett fellebbezését azzal indokolta, hogy a bíróság részben hiányos, részben helytelen tényekből jutott helytelen

ténybeli és jogi következtetésekre. Így aggálytalan ítéleti tényállást megállapítani nem lehetett, továbbá indokolási kötelezettségének is csak részben tett eleget, melynek következményeként téves jogi következtetést és minősítést vont le, ami összességében az ítélet megalapozatlan voltát eredményezte.

Hivatkozása szerint a rendelkezésre álló vallomások nem tartalmaznak terhelő adatokat az I.r. vádlottra, éppen ellenkezőleg, különböző részletekben megerősítik és alátámasztják az általa előadottakat.

A francia eljárás banki ügyletre vonatkozó iratai kétségtelenné teszik, hogy az I.r. vádlottnak nem volt köze az átutalás intézéséhez. A rendelkezésre álló iratok - cég- és banki papírok, szerződések - csupán a megtörtént eseményeket támasztják alá. Olyan bizonyíték nem került feltalálásra, amely alátámasztotta volna, hogy az I. r. vádlott egyáltalán bármilyen ismerettel rendelkezett volna a ország1-ben elkövetett bűncselekményről és az átutalandó pénz úgymond „bűnös” voltáról. Tévesen következtetett a bíróság arra, hogy az I. r. vádlottnak ismerete kellett, hogy legyen a pénz büntetendő cselekményként történő számlára kerüléséről.

A bíróság nem tett eleget indokolási kötelezettségének, amikor megállapította, hogy a vádlottnak ugyan nincs köze az alaphűncselekmű elkövetéséhez, de az alaphűncselekmű elkövetőinek ismeretűknek kellett lennie a magyar cég számlájáról, ahová az utalás történt.

Álláspontja szerint a bíróság helytelenűl nem értékelte azt a tényt sem, hogy az I.r. vádlott az utalás elmaradásakor, bankszámla zárolásakor nem feltételezett semmilyen jogszerűtlenséget, hanem önmagában kereste a hibát - végrehajtási ügyére gyanakodott -, majd írásban és szóban is megkereste a pénzüntézetet e tárgyban.

Azzal érvelt, hogy a II.r. vádlott hivatkozott arra a szabadalomra, amelynek ellenőrzésére az I.r. vádlottnak nem volt módja. Nem adott magyarázatot a bíróság, hogy a II.r. vádlott miért egy üzemanyaggal foglalkozó céget kívánt megvásárolni, amikor bármilyen gazdasági társaságot megvehetett volna.

Álláspontja szerint hibás a bíróság következtetése, mely szerint egy tisztázatlan viszonyú céget akartak létrehozni, hogy a pénz tovább utalásakor ne lehessen a tényleges tulajdonosokat megtalálni, mert a rendelkezésre álló iratok pontos képet adnak a tulajdonviszonyokról.

Mindezekre tekintettel indítványozta, hogy az ítéletábla a törvényszék által 2019. május 28. napján meghozott ítéletet megváltoztatva, az I.r. vádlottat az ellene emelt vád alól elsődlegesen bűncselekmű hiányában, másodlagosan bizonyítottság hiányában mentse fel.

Másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének enyhítését tartotta indokoltnak, mert az eljárás hatálya alatt állás tényét csak kisebb súllyal lehet figyelembe venni, tekintettel arra, hogy az 1996. évben elkövetett cselekmű vonatkozásában 2015. évben került jogerős döntés meghozatalra, mely késedelem nem a védencének róható fel, illetve hivatkozott a jelentős időműlás tényére.

Ezen körűlműnyekre, valamint a bíróság által már értékelt enyhítő körűlműnyekre figyelemmel indokoltnak tartotta a kiszabott büntetés lényeges enyhítését, ami a főbüntetés tartamában rövidebb és végrehajtásában felfűggesztett büntetést jelenthet.

Az I. r. vádlott védője 2019. október 7. napján kelt és az ítéletáblára 2019. október 9. napján érkezett beadványában bizonyítási indítványt terjesztett elő az általa becsatolt és állítása szerint az I. r.

vádlott által átadott, a II.r. vádlottól beszerzett dokumentumok tárgyalás anyagává tételére, melyeket a II.r. vádlott a tanúl-tól kapott. Álláspontja szerint ezen okirati bizonyítékok alátámasztják az I. r. vádlott állítását, mely szerint a II.r. vádlott állításai hihetőek és alátámasztottak voltak a találmány és az üzleti lehetőség tekintetében, amelyet csak erősít az a tény, hogy üzemanyaggal foglalkozó céget kívánt megvásárolni.

A fellebbezések az alábbiak szerint nem alaposak.

Mindenekelőtt az ítéltábla kiemeli, hogy sajátos perjogi helyzet alakult ki az által, hogy az elsőfokú eljárás során új eljárásjogi törvény hatályba lépésére került sor (2017. évi XC. törvény, a továbbiakban Be.), melynek 868. § (1) bekezdése szerint a törvény rendelkezéseit - a 868-876. §-ban meghatározott eltérésekkel - a hatályba lépéskor folyamatban lévő büntetőeljárásokban is alkalmazni kell. A Fővárosi Ítéltábla a Be. 598. §-a szerinti tanácsülésen eljárva az elsőfokú ítéletnek csak a fellebbezéssel érintett vádlottakra vonatkozó részét bírálta felül a Be. 590. § (9) bekezdése alapján, tekintettel arra, hogy a IV. r. vádlott vonatkozásában a Fővárosi Törvényszék ítélete jogerőre emelkedett.

A másodfokú bíróság a fellebbezésekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

A Be. 870. § (1) bekezdése szerint a törvény hatályba lépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásban az azt megelőzően, a korábbi jogszabály (1998. évi XIX. törvény, a továbbiakban: korábbi Be.) szerint végzett eljárási cselekmény akkor is érvényes, ha ezt a törvény másként szabályozza.

Ezen szabályra figyelemmel a másodfokú bíróságnak a korábbi Be. alapul vételével kellett az elsőfokú eljárás törvényességét megítélnie az új Be. 2018. július 1-jei hatályba lépéséig, míg az azt követő elsőfokú eljárásra és a saját eljárására az új Be. rendelkezési voltak az irányadók.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy a Fővárosi Törvényszék az eljárása során az eljárásjogi szabályokat túlnyomó részt megtartotta. A Be. 607. § (1) bekezdése és a 608. § (1) bekezdésében felsorolt - az ítélet hatályon kívül helyezéséhez vezető - eljárási szabálysértést az ítéltábla nem észlelt.

Az elsőfokú bíróság a 2018. február 22-i tárgyalásról készült jegyzőkönyvben (18. sorsz. 2. old.) tévesen állapította meg, hogy az előző tárgyalás óta „hat hónap nem telt el, tanács összetételében változás nem történt, így az megismétlés nélkül folytatható”. Ezen tárgyalást megelőzően ugyanis a 2018. január 4-i tárgyalás elhalasztására került sor, így a bíróság érdemben még meg sem kezdte a tárgyalást. Csak a korábbi Be. 284. § szakasza szerint már megkezdett tárgyalást lehetett volna folytatnia.

További eljárási szabálysértésként merült fel az elsőfokú bíróság eljárásával összefüggésben a tárgyalás folytatásával kapcsolatos téves megállapítás, amikor a 2018. november 30-i tárgyalás során megállapította, hogy a korábbi érdemi tárgyalástól hat hónap nem telt el (70. sz. tjkv. 1. old.). Ezen tárgyalást megelőzően ugyanis 2018. április 20-án tartott érdemi tárgyalást a bíróság, majd a 2018. szeptember 18-i tárgyalás elhalasztására került sor. Ezen időpontokból megállapíthatóan a 2018. április 20-i tárgyalástól a 2018. november 30-i tárgyalásig a Be. 518. §-ában előírt hat hónap eltelt, szemben a bíróság jegyzőkönyvben rögzített megállapításával.

Figyelemmel azonban arra, hogy a Be. 518. § (3) bekezdés 2. mondata alapján a tárgyalást csak az ügyész, a vádlott vagy a védő indítványára kell megismételni, és ilyenre nem került sor, ezen téves megállapítás az eljárás folytatására nem volt érdemi kihatással.

Ezen eljárási szabályok megsértésén túlmenően az eljárási szabályok betartása mind a korábbi Be., mind a hatályos Be. szerint megállapítható. A fentiekben hivatkozott két eljárási szabálytól való eltérés pedig nem tekinthető olyan lényegi körülménynek, melynek kihatása lett volna az eljárás érdemére.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás túlnyomó részt megalapozott, de a tényállás a Be. 592.§ (2) bekezdés a) pontja alapján részben hiányos. Ez a részbeni megalapozatlanság a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja szerint az ügyiratok tartalma alapján a másodfokú eljárásban kiküszöbölhető volt, így az ítéletábra az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az alábbiak szerint helyesbíti:

- Az ítélet 5. oldal 2. bekezdésének 19-26. sorai közötti részét akként pontosítja, hogy „Ismeretlen személy a külföldi cég1 sérelmére csalást követett el, oly módon, hogy a cég alkalmazottját megtevesztve, magát a cég2 mukavállalójának kiadva, SEPA megbízásokat íratott vele alá és a külföldi cég pénzügyi vezetőnél vezetett bankszámlájáról jogosulatlanul 524.632 euró átutalást indított 2013. november 5. napján a Kft.2 a Banknál euró devizanemben vezetett számlájára."

Az így kiegészített és helyesbített tényállás már megalapozott, az a vádlottak tagadásával szemben álló részében is a bizonyítékok okszerű, logikus mérlegelésén alapul, így módon a Be. 591. § (1) bekezdésére figyelemmel a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság eleget tett indokolási kötelezettségének, ebben a körben az I. r. vádlott védője által írásbeli fellebbezés indokolásában írt hivatkozása megalapozatlan. A bizonyítékok értékelése kapcsán az elsőfokú bíróság által felhívottak nagyrészt megfelelnek a rendelkezésre álló vallomások és iratok tartalmának. Iratellenességet - amely az ügy érdemére nem hatott ki - az alábbiakban észlelt a másodfokú bíróság:

- Az ítélet 3. oldal 4. bekezdésében a II. r. vádlott vonatkozásában a büntetőeljárást megszüntető végzés kelte helyesen 2019. április 19. napja.
- Az ítélet 11. oldal 7. bekezdésében a tanú neve helyesen tanú2.
- A bíróság az ítélet 13. oldal utolsó bekezdését, a bizonyítékok számba vétele során rögzített orvos-, elmeorvos- és pszichológus szakértői véleményt mellőzi, tekintettel arra, hogy a II. r. vádlottal szemben korábban az eljárás megszüntetésre került, az elmeállapotára vonatkozó megállapítások az I., III. és IV. r. vádlottak bűnösségének megállapításához, illetve a velük szemben alkalmazott joghátrányok indokolásához nem szükségesek.

Ezt meghaladóan az ítéletben hivatkozottak megfelelnek az ügyiratok tartalmának, mind a vallomások, mint az okirati bizonyítékok tekintetében.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló vallomások és okirati bizonyítékok teljeskörű összevetését követően logikus, alátámasztott indokát adta annak, hogy a vádlottak védekezésével szemben miért állapította meg, hogy tudomással bírtak a bűncselekményből származó pénzösszeg bankszámlára

történő utalásáról, illetve miért tekinthető a társaságok üzletrészenek a II.r. vádlott részére átadásával és ezáltal a cégjegyzékben valótlán adat feltüntetésével a bűncselekmény a részükről elkövetettnek.

Az I. r. vádlott védőjének fellebbezés indoklásában előadott azon hivatkozása, mely szerint a II.r. vádlott az események vonatkozásában is az I.r. vádlott vallomásával egybevágó állításokat tett, illetve, hogy a III.r. vádlott a nyomozás kezdetétől az I.r. vádlottal egybevágó vallomást tett a cselekmény tekintetében, iratellenes.

Az I., II. és III. r. vádlottak vallomásában lényegi ellentmondás merült fel, hogy ténylegesen milyen összegért került sor a Kft.2. és a Kft.1 megvásárlására a II.r. vádlott részéről.

Az I. r. vádlott 2013. november 22-i gyanúsított kihallgatása alkalmával (nyom. ir. 1711. old.) a cég vételárát 5 millió forintban jelölte meg, melyet a II.r. vádlott a szintén 2013. november 22. napján történt gyanúsított kihallgatásában megerősített (nyom. 1848. old. 5. bek.). Ezen vallomásokkal szemben a III. r. vádlott 2013. november 22-i gyanúsított kihallgatása alkalmával (nyom. ir. 1750. old. utolsó előtti bekezdés) 4,5 millió forintban jelölte meg a Kft1. vételárát, majd a 2015. november 4-i folytatólagos gyanúsított kihallgatása alkalmával (nyom. ir. 1762. old. 5. bek.) a Kft1. és a Kft2. vételárát 4,5-4,5 millió forintban jelölte meg.

Ezen túlmenően további ellentmondásként jelentkezett az I., II. és III. r. vádlott vallomásában, hogy mi lett a sorsa a társaságok iratanyagának az átruházást követően.

Míg az I. r. vádlott a bírósági tárgyaláson (18. sorszámú jegyzőkönyv 5. oldal első bekezdés) arra hivatkozott, hogy a II.r. vádlott biztosan átvette a könyvelési anyagot az átruházást követően, addig a II.r. vádlott akként nyilatkozott 2015. március 30-i folytatólagos gyanúsított kihallgatása alkalmával (nyom. ir. 1869. old. 8. bek.), hogy a könyvelési anyagot együtt vitték el a könyvelőhöz az I. r. vádlottal. Ezzel szemben a III. r. vádlott 2013. november 22-i gyanúsított kihallgatása alkalmával (nyom. ir. 1751. old. 1. bek.) arra hivatkozott, hogy nem adta ki az iratokat, azok egy része a cég korábbi székhelyén, míg a többi a könyvelőnél található.

További ellentmondásként merült fel, hogy míg az I. r. vádlott valamennyi vallomásában arra hivatkozott, hogy a II.r. vádlott több társaságot is meg kívánt vásárolni, addig a II.r. vádlott a 2013. november 22-i gyanúsított kihallgatása alkalmával (nyom. ir. 1849. old. 4. bek.) olyan nyilatkozatot tett a Kft2. tekintetében, hogy „azt a céget is meg akartam vásárolni, de nem volt rá pénzem és nem is volt fontos”.

Ezen ellentmondásokra figyelemmel az I., II. és III. r. vádlott eljárás során tett nyilatkozatai egybevágónak egyáltalán nem tekinthetőek, szemben az I. r. vádlott védője által állítottakkal.

Az I. r. vádlott védőjének azon hivatkozása, mely szerint a francia eljárás banki ügyletre vonatkozó iratai kétségtelenné teszik, hogy az I.r. vádlottnak bármi köze lett volna az átutalás intézéséhez, helytálló, azonban rámutat a másodfokú bíróság, hogy éppen ezért pénzmosás az eljárás tárgya. Amennyiben ugyanis megállapítható lenne az átutalás indításában való bármilyen felelőssége, úgy már nem a pénzmosás, hanem esetlegesen csalás bűncselekménye miatt kerülhetne sor eljárás folytatására.

A védelem azon állítását, mely szerint olyan bizonyíték nem került feltalálásra, mely alátámasztotta volna, hogy az I. r. vádlott bármilyen ismeretekkel rendelkezett volna a külföldön elkövetett

bűncselekményről és az átutalandó pénz bűnös voltáról, az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása egyértelműen cáfolja. Az elsőfokú bíróságnak az ítélete 19-21. oldalán kifejtetteket az ítéletábra is osztja, az ott kifejtettek - szemben a vádlottak védekezésével - egyértelműen megállapíthatóvá teszik, hogy tudomással kellett bírniuk az I. és III. r. vádlottnak arról, hogy a Kft1. bankszámlájára átutalt összeg bűncselekményből kell, hogy származzon.

Rámutat a másodfokú bíróság, hogy a vádlottak nyilatkozata szerint az I. r. vádlott éppen azért vett részt az üzlet rész átruházását követően a gazdaság irányításában, hogy ezáltal biztosítva legyen a még fennmaradó vételárhátralék megfizetése. Ilyen körülmények között teljes mértékben életszerűtlen és indokolatlan, hogy ne merült volna fel benne annak az igénye, hogy 153.907.070 forintnak megfelelő 519.500 euró pénzüsszeg számlára érkezése esetén az annak alapját képező szerződéses viszonyt megismerje. Ilyen összegnek a cég bankszámlájára történő érkezése még a II.r. vádlott által előadottak esetében is mindenképpen olyan körülménynek tekinthető, melyre figyelemmel egy gazdasági társaság vezetését ellátó személynek gyanút kellett volna fognia és utána kellett volna járnia az átutalt pénzüsszeg eredetének.

Az I. r. vádlott védőjének azon érvelése, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget indokolási kötelezettségének, amikor megállapította, hogy a vádlottaknak ugyan nincs köze az alaphűncselekmények elkövetéséhez, de az alaphűncselekmény elkövetőinek ismeretűknek kellett lennie a magyar cég számlájáról, ahová az utalás történt, szintén megalapozatlan. Egyértelmű, hogy a külföldön, a bűncselekmény elkövetése útján átutalásokat kezdeményező személyeknek ismerniűk kellett a Kft1. bankszámláját, anélkül ugyanis az utalást nem tudták volna elindítani. Ezt a banki iratok egyértelműen alátámasztják.

Az az I. r. vádlott védői hivatkozás sem foghatott helyt, hogy a bíróság helytelenűl nem értékelte azt a tényt, hogy az I.r. vádlott az utalás elmaradásakor, bankszámla zárolásakor nem feltételezett semmilyen jogszerűtlenséget, hanem önmagában kereste a hibát - végrehajtási ügyére gyanakodott - majd írásban és szóban is megkereste a pénzüintézetet e tárgyban.

Az I. r. vádlott az átutalás sikertelenségét észlelve még nem lehetett tisztában azzal, hogy a bűncselekményből származó pénzüsszeg átutalásának jogtalansága kiderűlt, saját nyomozati vallomásában (nyom. 1712. old.) ő maga nyilatkozik arra, hogy a bankban csak olyan tájékoztatást kapott, hogy a számla zárolva van, ennél többet nem is tudtak neki mondani. Egyébként maga az I. r. vádlott - a korábbi másodfokű nyilvános ülésen - nyilatkozott akként, hogy nem egyezkedett volna a bankkal, ha korábban megkapja a francia cselekményre vonatkozó levelet.

A másodfokű bíróság álláspontja szerint, mivel a bank nem tájékoztatta az I. r. vádlottat a zárolás okáról, így feltételezhette, hogy nem a bűncselekmény kiderűlése, hanem más okból - pl. az általa hivatkozott végrehajtás miatt - került sor a zárlat elrendelésére, és ennek érdekében teszi meg azon intézkedést, mellyel saját magát a rendelkezésre jogosultak közül kivéve, a II.r. vádlottal próbálja meg az összeget tovább utaltatni. Itt emeli ki a másodfokű bíróság azt is, hogy az a körűlmény, hogy a pénz továbbutalásának megkísérlésére két külföldű bank számla vonatkozásában került sor, szintén aggályossá kellett volna, hogy tegyék az I.r. vádlott számára a tranzakciót.

Megalapozatlan az I. r. vádlott védőjének azon érvelése is, hogy a II.r. vádlott által hivatkozott szabadsalom ellenőrzésére nem volt módja az I. r. vádlottnak. A szabadsalmi oltalom alatt álló szabadsalmak tekintetében ugyanis lehetőség van a szabadsalmi hatóságnál azok megismerésére.

Azon védői érvelés, hogy nem adott magyarázatot arra a bíróság, hogy a II.r. vádlott miért egy üzemanyaggal foglalkozó céget kíván megvásárolni, amikor bármilyen gazdasági társaságot

megvehetett volna, szintén téves. Az eljárás során fel sem merült, hogy a II. r. vádlott kifejezetten üzemanyaggal foglalkozó céget kívánt volna vásárolni, ezen védői hivatkozás iratellenes. Egyébként a Kft1. nem is tekinthető ilyen társaságnak, sőt maga az I. r. vádlott nyilatkozik akként a 18. sorszámú jegyzőkönyv 4. oldal 3. bekezdésében, hogy a cégek korábbi tevékenységéről közte és a II.r. vádlott között nem is esett szó, mert neki a nagy forgalom volt a lényeg.

Az az I. r. vádlott védői hivatkozás sem volt megalapozott, hogy hibás lenne a bíróság következtetése, mely szerint egy tisztázatlan viszonyú céget akartak létrehozni, hogy a pénz tovább utalásakor ne lehessen a tényleges tulajdonosokat megtalálni, mert a rendelkezésre álló iratok pontos képet adnak a tulajdonviszonyokról. Amennyiben ezen védői hivatkozás helytálló lenne, úgy teljes mértékben indokolatlan, hogy az üzletrész átruházását követően a III. r. vádlott miért járt még el a társaság képviselőjében mind a pénzügyi intézetek, mind az értékesítést korábban intéző ügynökségek vonatkozásában. Rámutat ezzel kapcsolatban az ítélet tábla, hogy maga a II.r. vádlott nyilatkozza nyomozati kihallgatása alkalmával, hogy a számlára beérkező összeg túlnyomó részét azért kell tovább utalni, hogy azt a küldő külföldi cég ne tudja visszavenni.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által hivatkozottakat kiegészíti továbbá azzal, hogy a szlovák Járási Rendőrkapitányságon folyt nyomozás során a tanú3 a 2014. május 22-i felismerésre bemutatás alkalmával fényképről egyértelműen felismerte az I. r., a II. r. és a III. r. vádlottakat.

Az I. r. vádlott védője által 2019. október 9. napján becsatolt iratok vonatkozásában a másodfokú bíróság megállapította, hogy azoknak tárgyalás anyagává vételére és ily módon tárgyalás kitűzésére nincs szükség.

A fenti okiratok a 2007. év vonatkozásában a szlovák üzem létesítésére irányultak, azokban a vádlottak által hivatkozott bioetanol gyártás melléktermékének újra hasznosításával kapcsolatos tények, adatok nem kerültek rögzítésre. Az iratok kizárólag annak alátámasztására alkalmasak, hogy a tanú1 nevű személy az e célból létrehozott a Kft3. tagja volt, illetve a projekt készítés tekintetében vizsgát tett.

Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az a körülmény, hogy a II. r. vádlott a bioetanol gyártással valamilyen kapcsolatba került, nem vitatható, ezen bizonyíték az elsőfokú bíróság által megállapítottakat nem cáfolja, azokat érdemben nem is érinti. Ezen bizonyítékok tárgyalás anyagává vételükkel sem adnának alapot az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenységének ártértékelésére.

Azt azért megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy I. r. vádlott védőjének hivatkozása szerint az I. r. vádlott ezen iratokat a II. r. vádlottól kapta, aki azonban 2018. február 18. napján elhalálozott. Az I. r. vádlott védője nyilatkozatának elfogadása esetén ez azt feltételezi, hogy az I. r. vádlott még a II. r. vádlott halálát megelőzően birtokába jutott ezen okiratoknak, amiknek a II. r. vádlott halálát követő több mint másfél éves előterjesztése nem felel meg a bizonyítási indítványok Be. 520. §-ában írt előterjesztési szabályainak.

Az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a fellebbezéssel érintett vádlottak bűnösségére, és törvényes a cselekmények minősítése is.

Az ítélet tábla osztja az elsőfokú bíróságnak a bűncselekmények megállapíthatóságával kapcsolatos álláspontját.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabás szempontjait megfelelően rögzítette, a súlyosító és enyhítő körülmények felsorolása teljes, azok megfelelnek az 56/2007. BK véleményben írtaknak.

Helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a hatályon kívül helyezés okán szükségessé vált megismételt eljárás miatt bekövetkezett jelentős időmúlást nyomatékosan vette figyelembe.

A Btk. az I. r. és a III. r. vádlott esetében a Btk.81.§ rendelkezéseire figyelemmel egyaránt kettőtől tizenegy évig terjedő szabadságvesztés kiszabását tette lehetővé. A Btk. 80. § (2) és (3) bekezdése szerint számítandó középérték esetükben hat év hat hónap. Az enyhítő körülmények túlsúlyára figyelemmel egyetért az ítéletábra a Fővárosi Törvényszék azon büntetés kiszabásával, melynek keretében az I. r. vádlott esetében a speciális minimummal megegyező tartamú, míg a III. r. vádlott esetében a Btk. 82. § (2) bekezdés c) pontja szerinti enyhítő szakasz alkalmazásával, a speciális minimumot el nem érő tartamú szabadságvesztést alkalmazott. A kiszabott szabadságvesztések arányosak az I. és III. r. vádlottnak a bűncselekményben betöltött szerepével és a bűnösségi körülményeikkel.

Nem osztja a másodfokú bíróság a fellebbviteli főügyészség azon álláspontját, hogy a kiszabott szabadságvesztés próbaidőre való felfüggesztése az I. r. vádlott esetében a büntetést súlytalanná, céljának elérésére alkalmatlanná teszi. Figyelemmel az elsőfokú bíróság által nagy súllyal értékelt időmúlásra, a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése mind az I. r., mind a III. r. vádlott esetében indokolt.

Az I. r. vádlott védője által hivatkozott körülmény, hogy az I. r. vádlott 2015. évben történt elítélésére 1996. évben elkövetett cselekmény miatt került sor alapos, azonban ez nem változtat azon a tényen, hogy a bűncselekmény elkövetésekor az I. r. vádlott büntetőeljárás hatálya alatt állt. Azon büntetőeljárás elhúzódása az ott történő büntetés kiszabása során volt értékelhető enyhítő körülményként.

A másodfokú bíróság az I. r. vádlott védőjének fellebbezésében hivatkozott, a kiszabott büntetés lényeges enyhítésére nem talált indokot.

Az ítéletábra a felfüggesztett szabadságvesztés alkalmazására figyelemmel vizsgálta az I. és III. r. vádlott előzetes mentesítésének lehetőségét a Btk. 102. § (1) bekezdése alapján, és megállapította, hogy az ilyen tárgyi súlyú bűncselekmények halmazát elkövető I. és III. r. vádlott, még a jelentős mértékű időmúlás ellenére sem érdemes arra. Ezért a III. r. vádlott védőjének erre irányuló fellebbezése sem foghatott helyt.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéletábra a Fővárosi Törvényszék 5.B.1256/2017/90. számú ítéletét a Be. 598. § (2) bekezdése szerinti tanácsulésen, a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az ítélet érdemére ki nem ható korrekciót igényelt az ítélet bevezető részében a tárgyalási napok dátumának megjelölése, melyek közül az elhalasztott tárgyalási határnapok megjelölését a másodfokú bíróság mellőzte.

, 2019. november 20.

dr. Magócsi István sk.

. Feledi Tamás sk.

dr. Raczky Katalin sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 5.B.1256/2017/90. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.221/2019/10. számú végzése folytán 2019. november 20. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2019. november 20.

dr. Magócsi István
a tanács elnöke